

Posledním domem po levé straně Celetné ulice před ústím do Staroměstského náměstí je **Sixtův dům**. Ač to tak nevypadá, patří mezi nejstarobylější stavby Starého Města z 12. či 13. století. Na jeho příkladu se můžeme přesvědčit, jak snadno a rychle probíhala výměna majitelů v neklidných českých dějinách. Domu dal jméno zámožný pražský patricij, vážený politik, překladatel a humanista 16. století Sixt z Ottersdorfu, jehož jméno bylo spolu s dalšími významnými osobnostmi dokonce umístěno pod okna Národního muzea. Sixtův dům zůstal v rukou jeho syna Jana Theodora, který se během stavovského povstání postavil na stranu rebelů a za vlády zimního krále Fridricha Falckého působil jako jeden z třiceti direktorů – správců prozatímní vlády. Za to ho měl potkat stejný osud jako ostatní představitelé stavovského odboje. Po porážce na Bílé hoře byl odsouzen k smrti, v únoru roku 1621 byl uvězněn ve staroměstském vězení Špinka

a 21. června téhož roku byl vyveden na popraviště jako první z měšťanů. Už stál před katovým špalkem, když se v poslední chvíli objevili jeho synovci, bratři Platejsové, se zprávou, že předseda mimořádného tribunálu Karel I. z Lichtenštejna exekuci jejich strýce pozastavil a nařídil jej odvést zpět do vězení. Pomohly mu nejen přímluvy vlivných příbuzných, ale soud přihlédl zejména k tomu, že Jan během stavovského povstání těžce onemocněl, a tak se jednání vzbouřenců nemohl účastnit. Hrdlo si Jan sice zachránil, ale byl nucen přestoupit na katolickou víru, syny dal vychovat jezuitům a odešel do exilu. Majetek rebela samozřejmě propadl státu, a tak staroměstský dům zakrátko získal známý sekretář Filip Fabricius, který byl během defenestrace v květnu 1618 spolu s místodržícími Slavatou a Martinicem vyhozen z oken Pražského hradu. Kromě výhodné koupě Sixtova domu si směl ke jménu připojit nový přídomek z Hohenfallu čili z Vysokého pádu.

do nejhlubšího sklepa, kam se dosud bál vstoupit. Tam se konečně přízrak zastavil, ukázal na jedno místo a rozplynul se.

Když ráno hospodský procítl, považoval to za znamení, aby na tom místě odboural kousek zdi a hned se dal do kopání. A opravdu, zanedlouho narazil na něco, co vydávalo zvláštní zvuk. Když si lépe posvítíl, spatřil měděný hrnc plný dukátů.

Šťastný nálezce nebyl nevděčník ani lakomec, nalezený poklad rozdělil na tři díly. Za jeden pořídil voskovou sošku sv. Jana Nepomuckého a věnoval ji Týnskému chrámu, druhý díl daroval špitálu pro chudé a teprve třetí díl si ponechal. I to stačilo, aby se stal boháčem.

POVĚST

Ve starobylém domě U Sixtů, do něhož vedla tajná chodba z Týnského chrámu, si jeden podnikavý nájemce zřídil hospodu. Přes všechnu jeho snahu živnost vázla a hosté přibývali jen velmi pomalu. Už nevěděl, kde vezme na zaplacení nájmu, a tu si vzpomněl na Jana Nepomuckého, o kterém mu matka vždy říkala, že pomáhá lidem v nouzi. Úpěnlivě se modlil několik dní za sebou a světec jeho prosby vyslyšel.

Jedné noci se hospodskému zdálo, že vidí jakousi bílou postavu, která mu dává znamení, aby ji následoval. Vstal a šel za ní, i když ho vedla